

தோலாமொழித்தேவர்

இயற்றிய

சூரநாடகம்

கடிகூசும்பெருத்துப் பிரதமகலாபரீஷைக்கு

நாயகி கையட்ட

முதல் மூன்று சருக்கமும்

அவற்றின் திறப்புகளும்.

யாழ்ப்பாணம்

சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையால்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நால் நிபுணம்
அடையாறு, சென்னை-20.
MADRAS.

PRINTED AT THE S. P. C. K. PRESS, VEPEERY.

1895.

நூற்சிறப்பு

—•—

பொழிந்துபொருளினிளக்குமபோழ்நின்றான்
கால்சீக்கும், இழிந்தவனா யேற்றி நிறுத்துஞ்—
செழுந்தரளத், * தோளாமணியைநடுந்தோலா
மொழிதொகுத்த, † குளாமணியதந்துச்சொல்.

தோளாமணி—துலோயாத இரத்தினம்.

திக்கெட்டும் புகழ்ப்படைத்த திறல்விசயன்
புயலனைய கையன் றெவ்வைக், கைக்கொட்டி
நகைக்குமிகற் கார்வெட்டி யரையன்வள நாடற்
கேற்பப், பொக்கெட்டும் பத்துமிலான் புகழ்த்
தருமதீர்த்தன்மலர்ப் பதம்பூ சிப்போன், சொற்
கெட்டா வரன்றோலா மொழிஞ்ஞா மணியுணர்
வோர் துறைகண் டோரே.

பொக்கு-குற்றம். தருமதீர்த்தன்—அருங்கு டவுள்.

* “தோளா மண்டோருதந்த் போலாதே போலா-தே” என்பது பாடம்.
கீர் - மொழி

† தமையுடையா லிருப்பி ி அனாதை நவகுந் தே. மணி இ ன், அஹ்நிள பெயர் சிவாமணியுஞ் குளாமணியுமாம். குளாமணி - குளாமணி, சிவாமணி, குளம் - கை, மணி - இரத்தினம்.

சுணபதி துணை.

ப தி ப் ப லா

சூளாமணி இரண்டாவது காவியமென அதன் பிரதிகளிலிருக்குங் குறியீட்டினுற் தெரியவருகின்றது. முதலாவது காவியம் எதுவென்றும் மற்றைய காவியங்களின் வரிசைக்கிரமம் இன்னதென்றும் விளங்கவில்லை. சிறுகாவியம் இஃந்து. அஃது உதயணகாவியம் சூளாமணி நீலகேசி நாககுமாரகாவியம் யசோதரகாவியமெனச் சிலர் சொல்லினும் அதற்கு நல்ல ஆதாரங்காணோம். நாககுமாரகாவியத்தை ஒழித்து மேருமந்தரபுராணத்தைச் சேர்ப்பாரும் உளர். ஆயிரத்து நானூற்றுச்சொச்சஞ் செய்யுளுள்ள மேருமந்தரபுராணத்தில் முதற்பாகமும் யசோதரகாவியமும் காஞ்சிபுரத்திலிருந்த ஸ்ரீ பாகு பவிரியினால் அச்சிடப்பட்டன. மேருமந்தரபுராணம் முழுவதும் ஸ்ரீ புஷ்பரதச்செட்டியாரால் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. எஞ்சியன அச்சில் வரவில்லை.

இந்நூல் ஆறுததாபுராணத்தில் கூறிய நவவாசுதேவப் பிரதிவாசுதேவர்களிற் திப்பிரஷ்டவாசுதேவனதாம் அவ்வாசுதேவனுக்குப் பகையாய் அவதரித்த அயக்கிரீவப்பிரதிவாசுதேவனதுஞ் சரித்திரத்தை விரித்துக்கூறிச், சரமை நாட்டின்கண் போதனமா நடாத்திவிருந்து அரசுபுரிந்த பயாபதி அரசன் தன் ப்ருமாரான அவ்வாசுதேவனைப் பூமியாவவைத்ததத் தன் தேவிமாரோடு துறவியல் பூண்டு முத்திபெற்ற கதையை எடுத்துச்சொல்லும்.

திவிட்டராசன் குணநிசயங்கள் திருமாவின் அவதாரமாகிய கண்ணபெருமானதாம், திவிட்டனுக்கு மூத்தோனாகிய விசயன் குணநிசயங்கள் கண்ணன் அண்ணன் பலபத்திரனதாம் இலக்ஷணங்களோடு பெறுமபலும் ஒத்திருக்கின்றன.

மகாபுராணத்தில் இக்கதை சுருக்கமாகக் காணப்படுவதாதலில் அதனை இதற்கு முதலுலென்று சொல்லப்போகாது. “விஞ்சைக்கிறைவன் வினாகுழ்முடி வேந்தன் மங்கை—பஞ்சிக் கலங்குஞ் சிலப்பாடிப் பாவை பூவார்—வஞ்சிக் கொடிபோல் பவன்காரணமாக

பதிப்புரை.

வந்த—ஒஞ்சொற் புராணத் துரையின்வழிச்
 சேறு மன்றே” எனத் தேவர் பாயிரத்திற்
 சொல்லிப்புகுந்தனா. மகாபுராணம் அப்படி
 ஒரு விநியாதரமாகளிர் காரணமாகப் பிறந்ததா
 கவுங் கதையில்லை. அனறியுந் தீர்த்தங்கரர் இரு
 பத்த நால்வர் பக்காவர்த்திகள் பன்னிருவர்
 பலதேவர் ஒன்பதின்மராக தேவர் ஒன்பதின்
 மர் பிந்தவாக தேவர் ஒன்பதின்மராகிய திரி
 சஷ்டி ரலாகா புருஷர்களின் சரித்திரத்தைக்
 கூறும் மகாபுராணத் திவிட்டன்றேவி சுயம்
 பிரபையின் பொருட்டு எழுதப்பட்டதென்று
 சொல்லாது பொருந்தாது. மேலும் திவிட்டன்
 முதல்வாகுதேவனும் பதினோராவது தீர்த்தங்
 கரராகிய சிவோசுவாமிகள் காலத்தவனுமாகவே
 அவனுக்குப் பின்னிருந்த தீர்த்தங்கரர் வாசுதே
 வப் பிரதிவாகுதேவர்கள் முதலியோருடைய
 கதைகள் அவள் நிமித்தம் எழுதப்படமாட்டா.
 அவளேயாவாகப் பிறந்து சூளாமணிக்கு முத
 லாலாக இருந்ததோர் புராணம் வேறு இருத்
 தல் வேண்டும். பற்பல சமணவித்துவான்களி
 டத்து விசாரித்தும் அஃது இன்னதென்று
 விளங்கவில்லை. பெயருமில்லாது இறந்துபோன
 நூற்களில் அதுவும் ஒன்றாக இருக்கலாம்.

சூளாமணியென்றோர் வடமொழிப் புராணம் இருந்ததாகவுந் தெரியவில்லை. செஞ்சொற் புராணத்து வஞ்சிக்கொடிபோல்பவள் காரணமாக வந்த உரையின் வழியென்று அன்னுவயப்படுத்தி மகாபுராணத்தை முதலாலாகக் கொள்ளக் கிடந்ததாலாவெனின், இக்கதை மகாபுராணத்தில் மிகச் சுருங்கிற்றென விடுக்க.

யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் அதனை முதலாலாகக்கொண்டு அமுதசாகரர் இயற்றிய காரிகைக்குக் குணசாகரர் சகாப்தம் 200-1500 அளவில் எழுதிய விரித்துரையிலுஞ் சூளாமணியி விருந்து அநேகசெய்யுட்கள் இலக்கியமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருத்தலானுஞ், சூளாமணியின் காலஞ் சோழமண்டலத்திற் கார்வெட்டி நகரத்திலிருந்து அரசுபுரிந்த விசயராசன் காலமென்பது நூற்சிற்சிற் “திக்கெட்டும் புகழ்படைத்த திறல்விசயன்” என்றற்றொடக்கத்துச் செய்யுளான் அறியக்கிடத்தலானும், கார்வெட்டி நகரின் காலம் உறந்தைக்கு முந்தியதாதலானும், நூல் அரங்கேறியது சேந்தனைவக்களத்தாதலானும், இந்நூலின் வயது ஆயிரத்தைஞ்நூறு வருஷத்திற் குறையாது.

எவ்வெப்பாஷாரினும் பெருங்காவியங்கள் தோற்றிய பின்னரும் ஆங்காங்குக் காலந் தேறுஞ் சிறுகாவியங்கள் உதித்து நடைபெறுதல் வழக்காரினும், சிலபல சிறுகாவியங்கள் செறித்தபின்னரே பெருங்காவியங்கள் பிறத்தல் இயல்பு. மேற்கூறிய சிறுகாவியங்களை ஒழித்தாற் சமணநக்குட் சிந்தாமணிக்கு முன்னர்த் தோற்றிய சிறுகாவியங்கள் வேறில்லை. இருந்து இறந்ததாகவுங் கேள்வியில்லை. அன்றியுங் குணசாகரர் காலத்திற் சிந்தாமணி முதலிய பெருங்காவியங்கள் இருந்தனவாகில் விசேஷமாக அவற்றினின்றே உதாரணங்கள் காட்டியிருப்பர். ஆதலால் இந்நூல் ஆருகதப் பெருங்காப்பியங்களுக்கு முந்தியதென்று கொள்ளல் தவறாகாது.

யகா ஆசெதுகைக்குக் “காய்மாண்ட” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுள் காட்டாக எடுத்து ஆளப்பட்டிருக்கின்றதாலோவெனின், ஆண்டு உரையாசிரியர்கள் காட்டியது * “வேய்காபு மென்பணைத் தோள்” என்னுஞ் குளாமணிச் செய்யுளென்றும், அஃது ஆசிரியரார் சவலைவிருத்தத்திற்கு ஓர் இலக்கியமாதற்பொருட்டு

* குளாமணி ஆசிரியருக்கே, காபு—ம செய்யுள்.

வைக்கப்பட்டது உணராதது, * கொஞடியென்ப
தோர் மரப்பெயருளதென்று அறியார் கோங்
கமென்று மாற்றினுற்போல, அச்செய்யுளில்
இரண்டாம் அடி சீர குறைநதிருப்பது பிற்கா
லத்துச் சிதைவென்று கருதி, அதனை ஒழித்து,
அதற்குப் பதிலாகக் “காய்மாண்ட” என்றற்
றொடக்கத்துச் செய்யுளை இக்காலத்தில் யாரோ
சொருகினிட்டார்களென்றும், எழுபது என்பது
வருஷத்திற்கு முந்திய பழஞ் சுவடிகளில்
“வேய்காயுமென்பணைத்தோள்” என்னும் உதா
ரணமே இன்னுங் காணலாமென்றும், ரகர முகர
ஆசெதுகை மூன்றுமெழுத்தெதுகை முதலிய
வைகட்டுச் குளாமணியிலக்கியங் கொண்ட
உரையாசிரியர்கள் யகரமொன்றற்கு மாத்திரஞ்
சிந்தாமணியிற் கைவைத்தற்கோர் அவசியம்
இருக்கமாட்டாதென்றுஞ், சிந்தாமணியிற் புதி
தாகத்தேடி எடுத்ததென்பதற்கு அஃது அக்காப்
பியத்தின் முதலாவது இலம்பகத்தின் † முதலி
லே கிடப்பதுதானே ஒரு சான்றென்றுங் கூறி
விடுக்க. நூல்முழுவதிலுஞ் சிந்தாமணி உதார
ணம் வேறில்லையே.

* குளாமணி தாதவிசேஷம்,

சு—ம செய்யுள்.

† சிந்தாமணி நாமனிமெபகம்,

உ—ம ,,

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ள ர ம ணி

—o~o~o—

ப ர யி ர ம்.

காப்பு.

விருத்தக் கலித்துறை.

*சந்தம்;—மா, புளிமா, புளிமாங்கனி, தேமா, தேமா.

வென்றான் வினையின் றொகையாகி நின்று
தன்க, னென்றாய்ப்பரந்த வுணாவின் னொழியா
துமுற்றுஞ், சென்றான் மிகமுந் சுடர்சூழொளி
முந் தியாகி, நின்றன டிக்குழ்ப்பணிந்தார் வினை
நீங்கி நின்றார்.

வினையின் தொகையை வென்றானாகிச் சென்ற
னும் நின்றனும் ஆகியவனது அடியெனக் கூட்டுக.
“வினையின் றொகையாய்” என்றும் பாடம். அதற்கு
வினையின் தொகையாயவற்றை வென்றனும் சென்ற
னும் நின்றனும் மெனக் கொள்க. வென்றனும் பின்ன
ரேமற்ற இயல்புகள் நிகழ்தலின் ஆகியெனும் பாடஞ்
சிறப்படைதது. சொகையாயெனப் பாடங் கொண்
டார்கூற்றுச் சந்தத்திற்கொவ்வாதென்றொழிக.

உணாவின் னொழி சந்தநோக்கிய விகாரம்

* சந்தங்களில் ஒரு நேரசை முன்பின் நேரசையோடு சேரது நிரையசை
யாதலும், ஒரு நிரையசை இரண்டு நேரையாகப் பக்குவீடலும், அவற்று பக்கு
வீட்ட நேரசை முன்பின் நேரசையோடொன்றி நிரையசையாதலும் செய்புரியல்
பாதல் ஆகவாகுச் சீபிரிகநயிடத்தக் கண்ணாமாயினும் ஆண்டுஞ் சந்தம் பிறழாத
கிறகுமென்றிக ஒரோவீடதது ஒரொழிதது அசைகோடலும்வேண்டுமே தொகை
யாடுவீ ரீதது எனவும் புளிமாங்கனியும் தேமாவுமாகிய சந்தக் கூறாடு தொகை
யாடு விரிதது எனப் பக்குவீட்டுப் புளிமாங்கனிய புளிமா எனச் சீபிரிகதமைகளைச்

சுடர்குழொளி, சந்திராதித்தியம் நித்தியவினோ
தம் சகலபாசனமென்னும் மூன்று பிரசாரங்களுயு
டைய பிரபாமண்டம். ஆகவே இஃது ஆருச்சரணம்.

நூற் பொருளும் பயனும்.

அங்கண்ணுலகிற்கணிவுந் தடராகிநின்
றூன், வெங்கண்வினைபோழ்த் தருண்வச்சரண்
சென்ற மேனாட், பைங்கண்மனாவைப் பருவா
யரி யேறுபோழ்த்த, செங்கண்ணெடியான் சரி
தம்மிது செப்பொற்றேன். (க)

அரியேறு போழ்த்த கதையைச் சிவவழைச்
சருக்கத்திற் காண்க.

போழ்த், செய்யுமென்முற்று. செப்பனுற்றேன்,
ஆசலால் நின்றூன் என் வினைபோழுமென்க. செய்யு
மென்னும் வாய்பாட்டெச்சமாக்கிப் போழ்த்திரு
வைச் சுடராகிநின்றூன் சரண்சென்ற மேனானெனி
னும் அமையும். அஃதாயின் நூற்பொருளே உணர்த்
திற்தென்க. சுடராகி நின்றூன் சிரேயசவாமிகள்.

* மேனான், உச திர்த்தங்கரருட் படுவேனாவது
சிரேயசவாமிகள் காலம்

மகரவொற்றுச் சந்தனோக்கி விரிந்தது.

* க விடப், உ. அகில, ஈ. சம்பவ, ச. அபிநாதன், டு கமதி,
சு பதமபிம்பை, ஏ சுவாகதவ, டி சந்திரபிம்பை, கூ. புடபநாதர், கௌ. சீத
ை, கக். நிப்பா, கஉ. மகாபுத்திய, கங். விமலா, கசு. அனலா, கடு. தரு
மர், கக். சாத்திய, கங். குருத, கடி. அர், கக். மலலிய, உ. முனிகுமீ
தர், உக. கயிலை, உங். கோமீதர், உங். பஞ்சவ, உச. ஸ்ரீ வந்தமலர்.

பாயிரம்.

அனையடக்கம்.

கொற்றங்கொணேமி நெடுமால்சூணங்கு
றவிப்பா, லுற்றிங்கொர்காதல்கொத்தமிழ்நூற்
சுறுத்தேன், மற்றிங்கொர்குற்றம்வருமாயினுநங்
கன்போல்வா, ருற்றங்கள் காப்பா ரறிவிற்பெரி
யார்களன்றே. (உ)

பால் - உரிமை, உடமை. சுறுத்தல்-சொல்லல்.
“கொய்தினொய்சொன் லுற்றசுறுத்தேனெனே” என்
றார் சுப்பரும. லுற்றல் உத்தேன் எனக் கொள்வா
மெனின், தூற்றலே மரபாதலானும், “பஞ்சிதன்
சொல்லாப் பனுவலிழையாக” தூற்கப்படுவது தூவன்
றிச் சொல்லன்மையானும் அது பொருந்தாதென்க.

அங்கு.

நாமாண்புரைக்குங்குறையென்னினுநாம
வென்வேற், மேயுண்லங்குற்றிருமானெடுஞ்சேந்
தனென்னுந், தூமாண்டமிழின் கிழவன்குடரார
மார்பிற், கோமானவையுட் தெருண்டார்தொ
ளப்பட்டதன்றே. (ஈ)

குறையென்னினுந் தெருண்டார்தொளப்பட்ட
தன்றே! ஆதலால் நாமாண்புரைக்குமென்க. * “கவ்
வொடெதிர்வும்” எனக் கும்விசுவகொண்டு நாம்
உரைக்கு மெனினும் இழுக்காது. வென்-வெற்றி.

* கடைசியு, பதவியு, கடிம்-குதிரம்.

நூல்மாண்பு.

செங்கண்ணெடியான் றிறம்பேசியசிந்தை
செய்த, நங்கண்மறுவு மறுவன்றுநல் லார்கண்
முன்ன, ரங்கண் விசம்பி னிருள்போழ்தகல்
வானெழுந்த, திங்கண்மறுவுஞ்சிலர்கைதொழச்
செல்லுமன்றே. (சு)

நல்லார்கண் முன்னர்த் திங்கண்மறுவுஞ் சிலர்
கைதொழச் செல்லும். அஃதொப்பச் சிந்தைசெய்த
மறுவும் மறுவன்றெனக்கூட்டுக. பேசிய, செய்யிய
வென்னும் வாய்பாடு. பேசுதல்—துதித்தல். நல்லார்—
கற்புடைமகளிர். சிலர்—கன்னிமையழியாதவர்.

முதனால்.

விஞ்சைக்கிறைவன் வினாகூழ்முடிவேந்
தன்மங்கை, பஞ்சிக்கனுங்குஞ்சிலம்பாரடிப்பா
வைபூவார், வஞ்சிக்கொடிபோல் பவள்காரண
மாகவந்த, செஞ்சொற்புராணத்துளையின்வழிச்
சேறுமன்றே. (ரு)

செஞ்சொற்புராணத்தை மகாபுராணமெனின்,
செஞ்சொற் புராணத்து வஞ்சிக்கொடிபோல்பவள்
காரணமாக வந்த உளையின் வழியென்று முடிக்க.

பா யி ர ம் மு த் தி ற் று .

ஆட விருத்தம் - சு.

முதலாவது

நாட்டுச்சூக்கம்.

—o—o—o—o—o—

கலிவிருத்தம்.

சந்தம்;—விளம், விளம், மா, கூவினம்

மஞ்சுருமணிவரையெடுத்தமாலம

ரிஞ்சுருமுணிகுகரிருக்கைநாடது

விஞ்சைநீளுலகுடன்விழாக்கொண்டன்னது

துஞ்சுநீணிதியதுசுரமையென்பவே. (க)

மணிவரை—* கோடிமலை. திவிட்டன் திருமால்வதாரமாதலாலும் ஈண்டும் எடுத்த மால் என்றமையாலும் கோவர்த்தனகிரியெனினும் அமையும்.

விஞ்சைநீளுலகு — வித்தியாதராலகு. † பதினெண்கணத்துளொருகணம். விழாக் கொண்டன்னதென்றார் திவிட்டன் விவாகாதிகளை எதிர்நோக்கி.

பங்கயங்காடுகொண்டலர்ந்தபாங்செலாஞ்

செங்குயலினநிறைநனைக்குஞ்செல்வமு

மங்கையர்முகத்தனமகர்த்தவாளரி

யங்கயற்பிறழ்ச்சியுமறுதநீரவே.

அசியற்சூக்கம் ௩௮௧, ௩௮௨.

அமர், சிந்தர், அகர், ஹைதியர், கருடர், கிளரை, நீருதர், கிழருடர், லாதருவர், இயக்கர், வீரையர், பூதர், பிரை, அநதர், முனிவர், உரகர், ஆகாயவாகிகள், போகயுயர்.

ஞானமணி.

ஆங்கவாணிநடையன்னத்தாட்டன்
திக்குரன்மழலையாற்சிலம்புந்தண்டினை
மகவதயிலனையவர் நனந்சிசேறடி
யோங்கிருஞ்சிலப்பினாற்சிலம்புழாகளே.

தோடு - குழாம். நடையையுடைய குழாத்தின்
மழலையாலென்க.

நிழலகந்தவழ்ந்துதேனிரந்துதாதுசேர்
பொழிலகம்புழைவையுங்குளியும்பாடுமே
குழல்கிங்குடைந்துவண்டுறங்குங்கோதையர்
மழலையும்தாழ்மேமலிங்கமாடமே.

கர்வியுங்குவளையுநெகிழ்ந்துகளஞம
ழாவியுண்டடர்த்ததேனகத்தமாதர்பாற்
றவியொண்தழையறடவுங்கண்டவ
மேவிநின்றவனாயுமெலியநோக்குமே. (ரு)

வானிலங்கநீர்வியவனாயுமல்லேவாய்த்
தேனிலங்கநவியதினையந்தேறல்சேர்
பான்லங்கழனியுங்குடலுமபாங்கணி
நானிலங்கலந்துபொன்னரலுநாடதே. (கூ)

கருவிய - கூட்டமான. திணை-இடம்.

பூமிக்கு நானிலமென்று பெயர் வழங்குதற்குக்
காரணம் இதனால் அறிக.

செயுட்கூறி தடுத்த எழுத்தில் வருவன ஆகியோன வரக்கலல

வேறு.

சந்தம்;—ஒருமாவும் மூன்றுகூவிளமும். இதனை
மா, தேமா, கருவிளம், கூவிளமாகவும் வகுத்து இரு
நிலச் சந்தமென்பாருமுளர்.

முன்றிலெங்குமுருகயாபாணியுந்
சென்று வீழ்நுவித்திரளோசையும்
வென்றிவேழமுழக்கொடுகூடிவா
னென்றிநின்றநிரும்மொருபாலெலாம். (௭)

முருகு - வெறியாட்டு. முருகன் குறிஞ்சிநிலக்
கடவுளாதலின் இப்பெயர் பெற்றது.

மகரஞ் சந்த ஷோங்கிய செய்யுள் விகாரம்.

ஏறுகொண்டெறியுமபுணைககோவலர்
கூறுகொண்டெழுகொன்மையந்திங்குழல்
'காறுகொண்டவர்கம்பலையென்றிவை
மாறுகொண்டுசிலம்புமொர்மாடெலாம். (௮)

ஏறு, கூறு இவை முதனினைத்தொழிற்பெயர்.
காறு - கொழு.

அணங்கனாணவாடன்முழவமுங்
கணங்கொள்வாரணத்திப்பலைச்செல்வமும்
மணங்கொள்வாரமுதகம்வயலோதையு
மிணங்கியெங்கு நிருக்குமொர்பாலெலாம். (௯)

அணவுதல் - சேர்தல், பொருந்தல்.

குளாமணி.

கலவரின்னியமுங்கட ஷசசிரா
புலவுநீர்ப்பொருபூணெறிபூசலும்
நிலவுவெண்மணன்னிருநகானல்வா
யுலவுமோதமுமோங்குமொபாலெலாம். (க௦)

கைவிரிந்தனகாநதநும்பூஞ்சுனை
மைவிரிந்தனகிலமும்வான்செய்நான்
மெய்விரிந்தனவேங்கையுஞ்சோரந்ததே
மெய்விரிந்தனநீநிருங்குன்றெலாம். (க௧)

கொன்றையுங்குநந்துங்குலைக்கோடலு
முன்றிலெறையமுல்லையாபந்தரு
நின்றிதேநீரீர்தூதவிரிந்தரோ
மன்றெலாமணநாறும்ருங்கினே. (க௨)

நாறவிண்டனநெய்தலுநாண்மதுச்
சேறுவிண்டசெந்தாமரைக்கானமு
மேறிவண்டினைமுன்றவிழிந்ததே
வாறிவந்தொழுகும்மொருபாலெலாம். (க௩)

கோடுடைந்தனதாழையுகோழிருண்
மோடுட்டநதனமுரிக்குவளையுந்
தேரீடுடைந்தனசூழ்முங்கறபகக்
காடுடைந்தனபோன்றுளகானலே. (க௪)

சூசும - தாமரை ஆம்பல் முதலிய நீர்ப்பூவின்
பொதுப்பெயர்.

நாட்டுச் சருக்கம்.

நீலவாலவட்டத்தினிறங்கொளக்
கோலாபியியகோடுயாகுனின்மே
*லாலுமாமமைநீண்ட. சிலராகதொறு
மாலுமாமயிலாலுமொப்பாழலலாம். (கரு)

நக்கமுல்லையுநாகுளங்கொன்றையு
*மக்ககாகடர்கொண்டொலிவண்டன
ஷககாராமணற்கிண்டியிளம்பெடைப்
பக்கநோக்கும்பறவையொப்பாலெலாம். (கக)

துள்ளருக்கவுட்கொண்டிருக்கும்பொடு
கள்ளருதசெந்தாமரைக்கானகத்,
துள்ளருதுதைந்தோகைமிரட்டுறப்
புள்ளருதுபுலம்பினபொய்கையே. (கௌ)

துள்ளல் தாக்க உட்கொண்டு - மீன் முதலிய
வற்றின் துள்ளல் தாக்கவும் அவற்றை உட்கொண்டு,
துள்ளிருவென்றும் பாடம். அதற்கு இரவைக் கவு
ளினகத்துக் கொண்டு என்க.

வெண்முனைப்பசுந்தாமரைமேன்சுருண்
முண்முனைத்திரளோடுமுனிந்துகொண்
டுண்முனைத்திளவன்னமுழுககலாற
கண்முனைத்ததடத்தகழியெலாம். (கஉ)

செஞ்சுருளென்றும் பாடம். வெண்முனை பசுந்
தாமரை செஞ்சுருள் முரண்டொடை.

சூளாமணி.

காந்தளங்குலையாற்குளிவண்டி னங்
கூந்திளம்பிடி வீசக்குழாங்களோ
டேந்துசந்தனச்சாரலிருங்கைம்மா
மாந்திநின்றறங் கும்வரைமாடெலாம். (கக)

கூந்து - பாணைக்கழுத்துமயிர்; கூந்தலின் விகாரம்.
கூந்தினையுடைய இளம் பிடி சூலையால் வண்டி
னத்தை வீச வரைமாடெலாம் கைம்மாக் குழாங்க
ளோடு சாரலில் மாந்தி நின்று உறங்குமென்க.

தார்செய்கொன்றைதளித்ததண்டேறலுண்
டோசெய்கின்ற விளம்புலிருங்குழைக்
கார்செய்காலேகறித்தொறுமெல்லவே
போர்செய்மாவின்மூத்தண்புறணியே. (உ௦)

செய்ம், செய்யுமென்னும் முற்று.

தளித்தல் - துளித்தல், புறணியிற் கார்செய்காலே
யில் இளம்புல்கறித்தொறும் ஆவினம் மெல்லப் போர்
செய்யுமென்க. மெல்ல என்றதனாற் பொய்ப்போ
ரென உரைக்க

அள்ளிலைக்குவளைத்தடமேய்ந்தசைஇக்
கள்ளிலைத்தகவுட்கருமேதுபா
னூள்ளிலைத்தொழுகக்குடைந்துண்டலாற்
புள்ளிலைத்தபுனலபுலங்களே. (உ௧)

அள் - நெருக்கம்.

டுகண்டையஞ்சினைமேய்ந்துகிளர்ந்துபோய்
முண்டகத்துறைசோந்தமுதலேமா
வண்டலவாகனாமாமதர்க்குழாங்
கண்டு தின்றுகனலுங் சழியெலாம். (உஉ)

முதலையை நக்கீரர் மாவென்பர். நச்சினூர்க்கி
னியாரும் அடியார்க்கு நல்லாரும் மீனென்ப.

கண்ணிலாங்கழையி ன்துநிர்க்கற் றையு
மண்ணிலாங்குரலவாராத் தனவாரியு
மெண்ணினாங்கனிவன விட்டமு
முண்ணிலாங்குலவா மையுயாநதவே. (உ௩)

கண் நிலாம்; மண்ணில் ஆம்; எண்ணில் ஆங்க;
உண்ணில் ஆங்கு எனப் பிரிக்க, நிலாம்
ஆங்க அசைநிலை.

பேழ்த்தகாயின பேரெட்பிறங்கினர்
தாழ்த்தகாயனதண்ணவரைக்கொடி
சூழ்த்தகாய்த்துவவாவரகென்றிவை
முழ்த்தபோன்றுளமுல்லையின்களே. (உ௪)

பேழ்த்த - அகன்ற, அதாவது பிழந்த; பேழென்
னும் இடைச்சொல்லடியாற் பிறந்த வினை. பேழ்வாய்

இறையனாகப்பொருள், க-ம குத்திரம்.

† நெல்லகாப்பியம், அகத்தினையியல், கடி-ம குத்திரம்.
சிலப்பதிகாரம் பதிகவுரை.

என்பதுபோல. வெள்ளெள்ளுக்குக் காரெட்போலச்
சிற்பெள்ளுக்கு எதிர்ப்போல. மூழ்த்தல்-மொய்த்தல்.

மோடுகொண்டெழுமூரிக்சுழைக்கரும்
பூடுகொண்டபொதும்பொருளவிராய்த்
தோடுகொண்டபங்காய்துவளசெந்நெலின்
காடுகொண்டுளருண்கனாடெலாம். (உரு)

தோடு - கூட்டம், கீழே காட்டிய மேற்கோளில்
“கணத்தலை” என்றும்போல.

துவளல்-பாரந்தாங்கமாட்டாது வளைதல். “கணத்
தலை* வணங்கவும்” எனவும் “தோந்தூற்—கல்விசோ
மாந்தரி + னிறைஞ்சி” எனவும் பிறருங் கூறினர்.

சங்குநித்திலமுந்தவழிப்பியுந்
தெங்குந்திங்குழையுறியதேறலும்
வங்கவாரியுமவாரலைவாரியுந்
தங்குவாரியதண்கடனாடெலாம். (உரு)

வங்கவாரி-கப்பற்றுறைமுகம். அலைவாரி-அலை
யின் மிகுதி. வாரிய-நீரினையுடைய.

கடனாடெல்லாம் வங்கவாரியிலும் அலைவாரியி
லும் சங்கும் நித்திலமும் இப்பியுந் தேறலுந் தங்கும்
வாரியவெனக் கூட்டுக.

* இரகுமயிசம், காடபெடலம், நடும் செய்யுள்

† சிந்தாமணி, காமகவியம்பகம், உசுடம் ,,

வேறு.

சந்தம்;—விளம், விளம், மா, கூ. விளம்.

கொடிச்சியர்புனத்தயற்குறிஞ்சிறெய்பக
ரிடைச்சியர்க்குப்பயற்கமழுமேழையங்
கடைச்சியர்களையெறிகுவளைகாநல்வாய்த்
தொடுத்தலர்பிணையலர்குழலுட்டோன்றுமே.

கலவர்தஞ்சிறுபறையிசையிற்கைவினைப்
புலவர்தேம்பிழிமகிழ்சூவைப்பொங்குமே
குலவுகாற்கோவலர்கொன்றைத்திங்குழ
லுலவுநீளசுணமாவுறங்குமென்பவே. (உஅ).

மாக்கொடியானையுமெளவற்பந்தருங்
கார்க்கொடி முல்லையங்கலந்துமல்லிகைப்
பூக்கொடிப்பொதுமபருந்தானஞாழலுந்
தூக்கொடிகமழ்ந்துதாந்துறக்கொக்குமே. (உக)

யானை—ஒரு வாசனைப் பூஞ்செடி; பருத்த கொ
டியாய் வளர்தலின் மாக்கொடியென்றார். மா, வண்
டென ஒதி மாக்கொடியால் றையும் மெளவற் பந்த
ரெனினும் அமையும். மெளவல்—காட்டுமல்லிகை,
கார்க்கொடியென்றார் கார்க்காலத்துப் பூத்தலின். தூக்
கொடி—தூய்தாகிய கொடி; ஈண்டுக்கொடி வாசனை,
கடியென்றும் பாடம். முன் மூன்றுங் கொடியாதலின்
இதுவுங் கொடியென்பதே சிறப்பு.

நாட்டுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ. விருத்தம் - ௩௫.

இரண்டாவது

நகரச்சருக்கம்.

— ௦௨௫௦ —

அறுசீர்க்கழிநொடி லடியாசிரியலிருத்தம்

சந்தம்;-விளம், மா, தேமா: விளம், மா, தேமா.

சொன்னநீர் வளமைத்தாய சுரமைநாட்
டகணிசார்ந்து, 'மன்னன் வீற்றிருந்துவைகநூல
வாவகுக்கப்பட்ட, பொன்னவிர்ப்பிரிசைவேலிப்
போதனமென்பதுண்டோர், நன்ன மாநாகலோக
நகுவதொத்தினியதொன்றே. (க)

அகணி-நடு; மருதநிலமெனினுமாம்.

சங்கமேய்தாங்கவேலித்தடங்கடற்பொய்
கைபுத்த, வங்கண்மாஞாலமென்னுந்தாமனாய
லரினங்கேழ்ச்சு, செங்கண்மால்சுரமையென்னுந
தேம்பெருகுட்டகத்துவைகு, நங்கையார்படிவங்
கொண்டநலத்ததுநகாமன்றே. (உ)

இச்செய்யுள் முற்றருவகம்.

செஞ்சுடாக்கடவுடிண்டே ரிஷுனிகாறிவ
ளவூன்று, மஞ்சடைமீதானவநெற்றி வானுழுவா
யின்மாடத், தஞ்சுடரிஞ்சியாங்கோரகமுணிந்த
லர்ந்ததோற்றம், வெஞ்சுடர்விரியுமுந்நீர் வேதி
ஹமீதிட்டன்றே. (ஈ)

இரும்பிடுதொடரின்மாவின்னெழுமுதற்பி
ணித்தயானைக். கரும்பிடுகவளமுட்டுங் கரும்பி
கலந்தகர்வீ, 'னரும்பிடையலர்ந்தபோகினல்லி
யுண்டாறறுகினை, 'சுரும்பெர்துதைதந்த்தோன்
றுஞ்சூழ்மதிவிருக்கையெல்லாம். (சு)

எழுமுதல்-அடி. யானைக்கம்பலை, கவளமுட்
டுங்கம்பலை யென். யானை நான்காம் வேற்றுமைத்
தொகையெனினுமாம்.

மானளாமதர்வை, நோக்கின் மையரிம
ழைக்கண, தேனளாழ்ருவக்கண்ணிச்செல்
வருந்திசூழாடங். 'கின்னளங்காமவல்லிகற்ப
கங்கலந்தகண்ணான், வானளாய்மலர்ந்துதோன்
றுமணிவரையனையதொன்றே. (ரு)

அளாம்-அளவும். கண்ணன்-இடங்கடோறும்.

வ று .

க லி லி ரு த த ம் .

சந்தம்;-விளம், விளம், மா, கூவிளம்,

அகிலெழுக்கொழும்புகைமுஞ்சினுடவு
முகிலிசையென்முழாழ்ந்துவிம்மவந்
துகிலிகைக்கொடியனார்மின்னிறேறன்றவு
ம்கலினமலையொடுமாடமென்பவே. (கூ)

துகிலிகை-சித்திரம்.

கண்ணெலாங்கவர்வனகனககூடமும்
 வெண்ணிலாச்சொரிவனவெள்ளிவேலியுந்
 தண்ணிலாத்தவழ்மணித்தலமுஞ்சார்ந்தரோ
 மண்ணினுலியன்றிலமதலைமாடமே. (௭)

மதலை-கொடுங்கை, தூண்.

மாடவாய்மணிமுழாவிசையுமங்கைய
 ராடுவார்சிலம்பிணைபதிருமோசையும்
 பாடுவார்பாணியும்பயின்றுபல்கல
 முடிமாணகரதுமுரலவதொகருமே. (௮)

பாணி-இசைப்பாட்டு. தாளவொத்தெனினுமாம்.

காழிவாய்க்குவனையங்கண்ணேனோதியர்
 மொழைவாடுண்டுங்கணுமயங்கிவந்துசென்
 றுழிவாராமின்குரலாஸ்ததார்த்தரோ, (௯)
 வேழைவாய்ச்சீரும்பின்மினேக்குமெனபவே.

ஏழைவாயென்றார் கள்ளருந்தும் இழிதகைமை
 நோக்கி; மயக்கம்பற்றியும் வந்துஞ்சென்றும் அலைதல்
 பற்றியுமெனினுமாம்.

பளிங்குபோழ்ந்தியற்றியபலகைவேதிகை
 விளிம்புதோய்நடுங்கடைவிதிவாயெலாந்
 துளங்குபூமலையுஞ்சுருமபுநதோனறலான்
 வளங்கொளபூங்கற்பகவனமும்போலுமே. (௧௦)

வனமுமென்ற உம்மை உயர்வுசிறப்பு.

காவிவாய்க்கருங்கணர்காமர்பூஞ்சிலம்
பர்விவாய்மாளிகைய்கிரக்கேட்டொறுந்
தூவிவானபெடைதுணைதுறந்தகொல்லென
வாவிவாயிளவனமயங்குமென்பவே. (கக)

ஆவி-அகிற்புரை.

விலத்தகைப்பூநதுணர்விரிந்தகோதையர்
நலத்தகைசசிலம்படிநவிலலுடைய
வலத்தகக்குழம்புதோய்ந்தாசவீதிகள்
புலத்திடைத்தாமரைபூத்தபோலுமே. (கஉ)

விலம-நர்நிலை, பள்ளத்தாக்கு

கண்ணிலாங்குழமலர்க்குவளைக்கூற்றையும்
வெண்ணிலாத்திரளெனவிளங்குமாரமும்
வண்ணவான்மலங்கைவளாயமாலையு
மண்ணன்மாநகாக்கவைகரியவலலவே. (கங)

கவை-நவர்வழி, குறுக்குவீதி.

தேம்பழுத்திவிபநீர்முன்றுந்திம்பலா
மேம்பழுத்தளிந்தனசுளையும்வேரியு
மாம்பழுக்கனிகளும்தீத்தண்டிட்டமுந்
தாம்பழுத்துளசிலதவளமாடமே. (கச)

மதுத்தண்டு வாகடங்களில் வாழையைக்குறிப்ப
தோர் அற்றமொழியென்ப; ஆதாரங் கிடைத்திலது.

மைந்தருமகளிருமாலைகா லையென்
 றந்தாப்படுததவா லிவகின்மையாற்
 சுந்தாப்பொருதுக் கீனைந்தபொன்னக
 ரிந்நிரவுலகமவந்திழ்நததொங்குமே. (கரு)
 அந்தரம்-பேதம்.

மற்றமாநகருடைமன்னன்றன் றுய
 சொற்றைவெண்குடைநீழலுலகதகோருாரிப்
 பெற்றியான் பயாபதியென னும்பேருடை
 வெற்றிவேன்மணிமுடிவேந்தி வேந்தனே. (கரு)
 மற்று, அசை. அம்மாநகரில் மகரந் தொக்கது.

பகுதி பயணம் என்றவைபோலப் பயாபதி பிர
 ஜாபதியின் திரிபு. பிரசாபதியென்றும் பாடம்.

எண்ணினரெண்ணகப்படாததெய்கையா
 னண்ணியனகனறவாநிறத்துமாணையா
 னண்ணுநர்பகைவரென்றிவர்க்குநாளினுந்
 தண்ணியன்வெய்யனந்தாணைமன்னனே. (கரு)

ஆணை-ஆஞ்ஞாசக்கரம். நண்ணுநர்க்குத் தண்
 ணியன் பகைவர்க்கு வெய்யன்; நினை.

நாமவேனரபதியுலகக்காத்தநாட்
 காமவேன்கவர்களைநலந்ததல்ஷ்ஷு
 தாமவேலவயவாதந்தழலங்கொல்ட...
 நாமநீர்வரைப்பகநலிவதில்லையே. (கரு)

ஆறிலொன்றறமெனவருளினல்லதொன்

நாறுசெயதுலகினினுவப்பகில்லையே

மாறிநின்றவரையும்வணக்கினல்லது

சீறிநின்றவரையுஞ்செகுப்பதில்லையே. (கக)

“தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கற
னென்றாங் — கைம்புலத்தாரேம்பல்” இவ்வாழ்
வார்க்கு இன்றியமையாத தலையறமாதலின் அரச
னுக்கு ஆறிலொன்று கடமையாயிற்று. அதுவும் அற
மென அருளினல்லது கொள்ளாநென்பது தோன்ற
நின்றமை காண்க.

அடிநீழலரசையளிக்குமாய்கதிர்

முடிநிமல்மணிவரச்சரணமழ்குமே

வடிநிழல்வனைகநிரெஃகன்மன்னவன்

குடைநிழலுலகெலாங்குளிரநின்றதே. (உ௦)

மன்னியபகைக்குழாமாறும்வையகற்

துன்னியநும்பகைத்தொகையுமின்மையாற்

றன்னையுந்தரையையுங்காக்குமென்பதம்

மன்னவன்றிதுதினிமருளவேண்டிமோ. (உ௧)

ஆறு;—காமக்குரோதலோபமோகமதமாச்சரியங்
கள், துன்னிய பெயரெச்சமாயின் அரும்பகையென
வும், செய்யியவெனும் வினையெச்சமாயின் வரும்ப
கையெனவும் கொள்க.

* குறள், இவ்வாழ்க்கை, ௬-ம் செய்யுள்.

மேலவர்மெய்ப்பொருள் விரிக்கும்வீறுசா
 னாவினாற்பெரியவர்துழைந்தசுற்றமா
 வாலுநீரன்னமோடரசவன்னமே
 போலநின்றலகினைப்பொதுமைநீக்கினான். (உஉ)

மேலவாமெனப் பாடங் கொளினுமாம்.

தானே அரசனாய்த் தனக்கோர் அரசனின்மையின்
 ஐங்குரவரில் அரசனையொழித்து நாற்பெரியவரெனப்
 பட்டது. துவினாலே பெரியவரெனினும் அமையும்.

கொகிதுனைப்புகழியான்குறிப்பினல்லதொன்
 றிதுநமக்கிசைக்கெனவெண்ணுமெண்ணிலா
 நொதுமலர்வெருவுறுதுவற்சியானபின்
 னதுவவன்பகுதிகள்மைதிவண்ணாமே. (உ௩)

பகழியான் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. இசைக்
 கென, செய்யுள் விகாரம். வண்ணம் பின்னதென
 முடிக்க. எண்ணிலானென்று பாடமாயின் நமக்கு
 என்றதைத் தன்மையொருமைச் சிறப்பாக்கிப் பகழி
 யான், எண்ணிலான், இவனது துவற்சியான பின்
 னது அவன் பகுதிகள் அமைதிவண்ணம் என உரைக்க.
 பகுதி - இறை.

மறறவன்றேவியர்மகரவாகுழைக்
 கொற்றவர்குலங்களைவிளங்குத்தோன்றினா
 றிற்றதிம்மருங்குலென்றிங்குநீர்மையார்
 கற்றவரோதுபல்கலையின்முற்றியார். (உ௪)

பஞ்சனுங்கடியினர்பவளவாயினர்
கஞ்சமேன்குமலுங்கடிந்தநாளினர்
வஞ்சியங்குழைத்தலை மதர்வைக்கொம்புத
ம்ஞ்சுடரிணர்க்கொசிந்தலையவைம்மையார்.

பஞ்ச ஏழாம்வேற்றுமைத் தொகை. பஞ்சின் கண்ணுமென விரிக்க. உமமை விகாரத்தாற் றெக்கது. * “தீங்கரும் பனுக்கு மாங்குயிற்கிளவி” † “தீங்கரும் பனுங்கிய திருந்து தோள்களும்” என்றன போலக் கொள்ளினுமாம். அனுங்குதல்-வருந்துதல். சுமனசம்-பூ. கடிந்த, உவமவுருபு.

ஏமந்தொத்தலர்ந்தவரோட்கோள்கற்பினர்
தாமத்தொத்தலர்ந்துதாழ்ந்தருண்டகந்தலார்
தூமத்துச்சுடரொளிநுளும்புகோளினர்
வாமத்தின்மயங்கிமைமதாத்தவாட்கணர். (உ௬)

ஏமத்து ஒத்து; ஏமம்—சுகானுபவம்.

ஆயிரவரவர்க்கதிகத்தேவியர்
மாயிருவிகம்பினினிழிந்தமாண்பினர்
சேழிருங்காமரைதெய்வமன்னொன்
றேயுரையிலாதவரிருவராயினர். (உ௭)

மேல் உகம் செய்யுளில் மாங்கொழுந்தசோக மென்றாற்போல ஈண்டுத் தாமரைத் தெய்வம் அன்ன ரென்றது மிகவுயரியதென்று சுவையுஞ் சூட்டியது. சே நிறத்தைக் குறியாது அழகைக் கருதிற்று.

* ஊடகம், அனைத்தைத் துருவிட்ட படலம், ௩௭-ம் செய்யுள்

† சித்தமணி, வீமலயா ரிலம்பகம்,

௩௪-ம் ,,

வேறு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியலிந்தம்
சந்தம்;—விளம், மா, தேமா: விளம், மா, தேமா.

தீங்கரும் பாவித்த மூட்டித் கேனளாய்ப்
பிழிந்தபோல, மோங்கிருங் கடலந் தானேவந்த
நாங்குறுக்குமன்சொற், றேங்கியத்ருவையா
ணையிகாபுற்றிக்கதேவி, தாங்கருங்கற்பிற்றந
கைச்சியென்பாள்சசியொடொப்பாள். (௨௮)

பூங்குழைமகளிர்க்கெல்லாம் பொன்மலர்
மணிக்கொம்பன்ன, தேங்குழை மங்கையார்க
டிலதமாயத்தகழநின்றார், மாங்கொழுந்தசோக
மென்றாங்கிரண்டுமேவயந்தகாலத், தாங்கொழுந்
தவற்றையெல்லாமணிபெறவலருமன்றே. (௨௯)

பெற பிறவினைப்பொருளில் வந்தது.

பெருமகனுருகும்பெண்மை மாண்பினும்
பேணிநாளு, மருவினும்புதியபோலு மழலையங்
களவையாலுந், திருமகன்புலமையாக்குஞ்செல்வி
யெனறுவார்களபோல, விருவருமிறைவனுள்ளத்
தொருவராயினியரானார். (௩௦)

மாண்பு திருமகனுக்குங் கிளவி செல்விக்கும்
நிரனிறையாகக் கொள்க. போல ஒருவராயினிய
ரானாரென்றதனற் பிரசாபதியினிடத்துத் திருமகனும்
வாணியும் தம்முள் மாறுபடாது ஒருங்கிருந்தமையும்
அறிக.

பேணிமன்னன் என்றும் பாடம்.

மன்னவனா ஸ்வராவாமகளிரம்மகளிராதங்க,
 ளின்னுயிராகிநின்ற னிறைமகனிவர்கடங்கட்,
 கென்னைகொ லொருவர்தம்மே லொருவர்க்கிங்
 குள்ளமோட, மூன்னவன் புணர்த்த வாறம்
 மொய்ம்மலர்க்கணையினானே. (நக)

ஆவி-சந்திரகலை சூரியகலையாகிய சுவாசங்கள்;
 இடைகலை பிங்கலையெனவும்படும். ஒன்று இடநா
 சியிலும் மற்றது வலநாசியிலும் நிகழ்வது. உயிர்-
 பிராணன்; உள்ளம்-மனம். இதனாற் பிராணனும்
 மனமும் வேறுதல் தெளிக.

சொற்பகர்ந்துலகங்காக்குந்தொழில்புறத்
 தொழியவாங்கி, மற்பகரகலத்தானை மனத்தி
 டைப் பிணித்துவைத்தார், பொற்பகங்கமழப்
 பூத்ததேந்துணர்பொறுக்கலற்றாக், கற்பகக்கொ
 முந்துங்காமவல்லியங்கொடியுமொப்பார். (நக)

மங்கையரிருவராகிமன்னவனொருவனாகி,
 யங்கவரமர்ந்ததெல்லா மமர்ந்தருள்பெருகிரின்
 றான், செங்கயன்மதர்த்தவாட்கட் டெய்வமா
 மகளிர்தோலுந், தங்கியவுருவந்தாங்குஞ்சக்கரன்
 றகைமையானான். (நக)

அமர்ந்தென்றார் ஒற்றுமை நயங்கருதி.

சக்கரனென்றது இந்திரனை.

முற்றுநீர்வளாகமெல்லா முழுதுடனிழந்
றுமூரி, யொற்றைவெண்குடையினீழ லுலகு
கண்படுப்பவேம்பக், கொற்றவ னெடுங்கட்
ரேவ்வாய்க் கோதையாவனையோம்ப, மற்றவர்க்
கரசசெல்வ மின்னணமமர்ந்ததன்றே. (௩௪)

கொற்றவன் உலகையோம்பக் கோதையர் அவ
னையோம்ப அரசசெல்வம் இன்னணம் அமர்ந்த
தென்க, இன்னணம் இன்ன வண்ணமென்பதன்
மருஉ. நாகரம் மொழிக்கு முதலெழுத்தன்மையின்
ஙனம்போல னணம் ஒரு மொழியாகாதென்றறிக.

நகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆட விருத்தம் - ௬௬.

மூன்றாவது

குமாரகாலச்சருக்கம்

— ௨௦௭ —

கலிலிருத்தம்

சந்தம்,—விளம், விளம், மா, கூவிளம்.

ஆங்கவர்நிருவயிற்றமர்கற்பமான்
*மங்குடனிழிந்துவந்திருவர்தோன்றினார்
வாங்குநீர்த் திரைவளர்வளையும்க் கட
லோங்குநீர்நிழலுமொத்தொளிநுழூர்த் தியார் (க)

சற்பம்—சுவர்க்கலோகம். ஆங்கு, அசை. வளை
யுநிழலுமொத்தொளிரும் மூர்த்தியாரிருவர் ஆண்டு
இழிந்து வந்து திருவயிற்றுத் தோன்றினாரென்க.
அமர்ந்தகர்ப்பமென்பது ஏட்டுப்பிரதிகளின் பாடம்.

பெண்ணிலாந்தகைப்பெருந்தேவிபேரமர்க்
கண்ணிலாங்களிவளருவகைகைமிகத்
தண்ணிலாவுலகெலாந்தவழ்ந்துவான்கொள
வெண்ணிலாச்சுடரொளிவிசயன்றோன்றினான்.

நிலாம், நிலாயுமென்பதன் விவரம். ஆங்கு,
அசை. ஆம் களியெனினும் ஒக்கும்

அனனம் புராணம் வந்ததே தோன்றிய
கனகவி விலகாதோட காரிய யாவைய
மீனனில் விசயபிணி நிழலாத வீரகர்
மனனிய வண்புக மலிந்த தோன்றினான்

காணுடை விரிதிரை வையக காந்திய
மாணுட ஷடமபிணை மறைத்து வந்ததே
தேனுடை யவன்கலாள் நெயல மாபுக
தாணுடைத் தமாவதந் குரிய டையலே

மந்திரசாஸ்திரசுருக்கம் கருள், கச்சுடம் செய்யுள்

ஏரணங்கிலம்பெருந்தேவிநாளுறச்
 ிரணங்கவிரொளித்திவிட்டன்றோன்றின
 னீரணங்கொளிவளைநிரந்துவிம்மின
 வாரணங்கலர்மழையமர்சிந்தினார். (ந)

நான்கு அணங்கிற்கும் முறையே பெண், தெய்வம், விரும்புகின்ற, அழகு எனப் பொருள்கூறுக.

திசையெலாந்தெளிந்தனதேவர்பொன்னக
 ரிசையெலாம்பெருஞ்சிறப்பியன்றவேற்பவர்
 நசையெலாமவிர்தனநலியுந்தீவினைப்
 பசையெலாம்பறந்தனபலர்க்குமென்பவே. (ச)

செய்தமாணகரியிற்சிறந்துசென்றுசென்
 றெய்தினார்குமரரம்பிராயமெய்தலு
 மைதுழாநெடுங்கணார்மனத்துட்காமனா
 னைதுலாங்கவர்க்கணையரும்புவைத்தவே. (ரு)

துழாம்-கலக்கும்; துழாவுமென்பதன் விகாரம்.
 உலாம், உலாவுமென்பதன் விகாரம். வைத்தல்-செறி
 தல், முளைத்தல்.

காமருவலம்புரிகமமுமேனியன்
 றுமரையகவிதழ்தடுத்தகண்ணினன்
 றாமருளிருடுணர்ந்தனையகுஞ்சிரன்
 பூமருபொலங்குழைபுராளுங்காதினன். (சு)

கமழ்சல், தடுத்தல், மருளல் மூன்றும் உவமவுருபு.
 தூம், தூமத்தின் விகாரம். துணர்தல்-முகைத்தல்.

வாடலில்கண்ணியன்மலர்ந்தமார்பினன்
 றுடவழ்தடக்கையன்றயங்குசோதியன்
 கோடுபர்குன்றெனக்குலவுதோளினன்
 பீடுடைநடையினன்பெரியநம்பியே. (௭)

பூவையம்புதுமலர்புளையுமேனியன்
 று1 விரிதாமனாநொலைத்தகண்ணினன்
 றீவிரியாம்பலிசெவந்தவாயினன்
 மாவிரிதிருமறுவணிந்தமார்பினன். (௮)

பூவை-காயாமரம். மா-இலக்குமி.

செங்கயல்வலம்புரிதிகிரியென்றிவை
 தங்கியவங்கையனடித்தண்போதினன்
 மங்கலமழுகளிறனையசெல்கைய
 னிங்குமுன்மொழிந்தவற்குளையநம்பியே. (௯)

திருவிளைத்துலகுகண்மலர்த்தெவ்வர்தம்
 புரிவளைநன்னகர்ச்செல்வம்புல்லென
 வரிவளைத்தோளியர்மனத்துட் நாதலா
 மெரிவளைத்திடுவதோரிளைமையெய்தினார். (௧0)

உவர்விளைகடற்கொடிப்பவளமோட்டிய
 துவரிதழ்வாயவர்துளங்குமேனிய
 ரவர்கடம்மருள் கொலோவனங்கனாய்மலர்
 கவர்களைகடைக்கணித்துருவுகாட்டினார். (௧௧)

கடலொளிமணிவண்கனவில்வந்தேம
துடலகம்வெறுவிதாயுள்ளம்வவ்வினான்
விடலிலனெம்முயிர்விடுக்குங் கொல்லென
மடவரலவர்குழாமயக்கமுற்றதே. (கஉ)

வார்வளைவண்ணனெம்மனத்துளான்பிற
ரேர்வளர்நெடுங்கணுக்கிலக்கமல்லனாற்
கார்வளர்கூந்தலாறிவர்கள் கூதலை
யார்வளர்த்தவர்கொலென்பவருமாயினார். (கங)

கண்ணிலாங்கவினொளிக்காளைமார்திறத்
துண்ணிலாவெழுதருநாநலுழெரி
வெண்ணிலாச்சுடர்சுடவிரிந்துநாண்விடாப்
பெண்ணிலாம்பிறிதுயிர்பெரியதில்லையே. (கச)

நிலாம் - நிலாவும். நிலா, செய்யாவென்னும்
வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

திருவளர்செல்வர்மேற்சென்றசிந்தைநோ
யொருவரினொருவர்மிக்குடையராதலா
லுருவளாணங்கொருள்ளங்காய்வதோ
ரெரிவளர்த்திடுவதோரிளமையெய்தினார். (கரு)

மற்றொர்நாளமரிகைக்கொடி கொண்மாமணிச்
சுற்றுவான்சுடரொளிதழுவிச்சூழ்மலர்
முற்றிவண்டினம்விடாமுடி கொள்சென்னியக்
கொற்றவனினையவர்குழையவைகினான். (கக)

மஞ்சடைமணிநகுமாலேமண்டபத்
தஞ்சுடாகிற்புகையனைந்துதேனளாய்ப்
பஞ்சடையமளிமேற்பள்ளியேற்பவன்
செஞ்சுடிரிவதோற்றத்தனாயினான். (கௌ)

மன்னவன்றுயில்விடுத்தருளமைந்தர்பொற்
றுன்னியவுடையினர்துதைந்தகச்சையர்
பின்னியருணினர்பிடித்தவில்லின
ரன்னவரடிமுதற்காவனண்ணினார். (கடி)

அடிமுதல், மீமிசை. தந்தையென்னும் பொருளை உணர்த்தியது.

காவல்-காவல்பூண்ட அரண்மனை.

காவலில் அடிமுதலை நண்ணினாரென்க.

தங்கியதவழொளிதடாவிவில்லிட
மங்கலவுழைக்கலமருங்குசேர்ந்தன
வங்கவன்கண்கழுஉவருளிச்செய்தனன்
பங்கய்முகத்தார்பல்லாண்டுகூறினார். (ககூ)

மங்கலவுழைக்கலம்-மங்கலப்பொருளைத் தம்மிடத்துடைய கலங்கள். நரம்புசெறித்த மங்கலகரமான யாமெனினுமாம். மங்கலமும் யாழ்மென எண்ணுப் பொருளிற் கோடலுமொன்று.

கழுஉவருளிச்செய்தனனென்பதைக் கழுவினனென ஒருசொன்னீர்மைத்தாகக் கொள்க.

அந்தணராசிடைகறியாய்மலர்ப்
பைந்துணர்நெடுமுடிபயிலவேற்றினார்
செந்துணர்நறுமலர்தெளித்துத்தேவர்மாட்
டிந்திரனனையவனிறைஞ்சியேத்தினான். (20)

ஆசிடை - ஆசி. அந்தணர் முடியிலேற்றினார்,
அவன் பாதத்திற் தெளித்திறைஞ்சினுனென்க.

விரையமர்கோதையர்வேணுக்கோலின
ருநாயமர்காவல்பூண்கடையினூடுபோய்
முரசமர்முழங்கொலிமுரித்தானைய
னரசவைமண்டபமடைவதெண்ணினார். (21)

தானையன் அரசசபா மண்டபம் அடைவதைக்
கோதையருங் கோலினரும் காவற்கடையினூடு போய்
எண்ணினுரென்க. எண்ணுதல்-கருதுதல், மதித்தல்.

பயன

றன்னமென்னடையவர்பரவவாய்துகிற்
கன்னியர்கவரிதாலெறியக்காவலன்
பங்கடைமுற்றமுன்னினான். (22)

மஞ்சிவர்வளநகர்காக்கும்வார்கழ

வெஞ்சுடர்வாளினர்விசித்தகச்சையர்
கஞ்சுகியவர்கண்மெய்காவலோம்பினார். (23)

கஞ்சுகி - மார்பிற்குக் கவசம்போல அரசனை
இடையறுது சூழ்ந்து காப்போர்; கஞ்சுகம் தாமே
பூண்டு காப்போரெனவுஞ் சொல்லுப.

வாசரீர்தெளித்தலர்பரப்பிவானக
மேசுளினிருக்கைபவிலங்குசென்னிய
மூசுதேனெடுங்கடைமூன்றும்போய்ப்புறத்
தோசைநீண்மண்டபமுவந்ததெய்தினான். (உச)

கடை - வாயில்; வானகம் இழிவுபட்டுள்ளே
அடங்குதலாலும், சென்னியுடைமையானும், நெடு
மையானும் கோபுரவாயிலைக் கருதிற்தென்க.

வேறு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியலிருத்தம்.

சந்தம்;—விளம், மா, தேமா, விளம், மா, தேமா.

பளிங்கொளிசுதுவப்போழ்த்தபலசைகண்
குலவச்சேர்த்தி, விளங்கொளிவிளிம்பிற்செம்
பொன்வேதிகை வெள்ளிவேயுட், னொங்கொளி
பவளத்திண்காற் சுடர்மணிதவழும்பூமி, வளங்
கவின்றனையதாயமண்டபமலிபப்புக்கான். (உரு)

மலிரப்புக்கானென்றும் பாடம்.

குஞ்சரக்குழவிகவ்விக் குளிர்மதிக்கோடு
போலு, மஞ்சடரெயிற்றவாளி யணிமுகமலர
லுன்றிச், செஞ்சுடரணிபொற்சிங்காசனமிசைச்
சேர்ந்தசெல்வன், வெஞ்சுடருதயத்துச்சிவிரிந்த
வெய்யவனொடொத்தான். (உசு)

பூமருபுரிந்ததுண்ணுற் புரோகிதன்பொ
றிவண்டாரசகு, மாமலரணிந்தகண்ணிமந்திரக்
கிழவர்மன்னு, ரேமருகடலந்தாணையிறைமகன்
குறிப்புநோக்கித், தாமரைச்செங்கட்சைகைப
ணித்ததானத்தராணர். (௨௭)

முன்னவரிருந்தபின்னை மூரி நீருலகங்காக்
கு, மன்னவன்கழுலேததங்கண்மணிமுடிநுடையிற்
றீட்டிப், பின்னவன்பணித்தநானம்பெறுமுறைவ
கையிற்சேர்ந்தார், மின்னிவர்கடகப்பைம்பூண்
வென்றிவேல்வேந்தரெல்லாம். (௨௮)

வழிமுறைபயின்றுவந்த மரபினார் மன்
னர்கோமான், விழுமலாடிக்கண்மிக்கவன்பினார்
வென்றிரீரா, ரெழுவளர்த்தனையதோளாரினையவ
ரின்னரீரா, ருழையவராகவைத்தானோடைமால்
களிற்றினானே. (௨௯)

காவலனென்னுஞ்செம்பொற் கற்பகங்க
வின்றபோழ்கி, னாவலரென்னும்வண்டு நகைமு
கப்பெயரினாய், பூவலர்பொலிவுநோக்கிப் புலம
யங்களிப்பவாகிப், பாவலரிசையிற்றேன்றப்பா
டுபயின்றவன்றே. (௩௦)

பண்ணமைமகாநல்பாழ்ப் பனுவனூற்புல
வர்பரிடி, மண்ணமர்வளாகமெல்லாமலர்ந்ததின்
புகழே! டொன்றி, விண்ணசும்வினங்குநங்கள்
வெண்குடைநீழலின் வைகிக், கண்ணமருலகங்
காக்குங்குழலடிவாழ்கவென்றார். (நக)

மஞ்சடைமலையின் வல்வி தொடரவான்வ
ணங்கதின்ற, வஞ்சுடர்க்கடவுட்காத்தவருங்குல
மலரத்தோன்றி, வெஞ்சுட பெண்கமொன்றின்
வேந்துகண்ணகற்றிநின்ற, செஞ்சுடர் முடியி
னாய்நின்றோலிதுசெல்சவென்றார். (நஉ)

அஞ்சுடர்க் கடவுளென்றது இக்ஷுவாகுவை;
அருங்குலமென்றது வாகுவலி வமிசத்தை. காத்தல்
ஈண்டு வளர்த்தலைக் கருதியது, இக்ஷுவாகுவை
வளர்த்துப் போற்றிய வமிசமாதலின். இக்ஷுவாகு
பேரருந் தவத்தியென்றும் அன்றேனென் பெடுங்காலம்
நிலைபெயராது தவஞ்செய்துழி அவன் தேகத்தைப்
புற்று மூடியும் கொடிகள் சுற்றிப் படர்ந்தும் இருந்
தனவென்றும் அவன் தவஞ்செய்த மலையில் அவனது
தவப்பெருமையைக்கண்டு வானவர்கள் வந்துவணங்கி
கின்றார்களென்றும் புராணக்கதை.

வேந்து கண்ணகற்றியென்பதற்கு மாற்றரசரு
டைய பெருமையை அகற்றியென்க. கண்-பெரு
மை. அரசு என்றற்போல வேந்து என்பதை இறை
மைப் பொருளிற் கொண்டு தனது இராச்சியத்தை
இடமகலச்செய்தெனினுமாம். கண்-இடம்.

இன்னணம்பலருமேத் தவினிதினங்கிருந்த
வேந்தன், பொன்னணிவாயில்காக்கும் பூங்குழ
லவனேநோக்கி, யென்னவனோனுமாக நாழிகை
யேழு காறுங், கன்னவிரோளிளாய் வீரவிகிதா
வ லென்றான். (100)

என்னவரேனும்-எப்படிப்பட்டவரேனும்.

ஆயிடை யலகின்மெய்ந்நூ லளவுசென்ற
டங்கிநின்றான், சேயிடைநிழ்வதெல்லாஞ்சிங்
சையிற்றெளிந்தரீரான், மேயிடை பெறுவனா
யின் வேந்துகாண் குறுவன்கொல்லோ, நீயிடை
யறிசொல் லென்றோ நிமித்திக நெறியிற்சொன்
னான். (101)

அறிசொல்-அறிந்துசொல். நிமித்திகன் பெயர்
அங்கதன்.

ஆங்கவனரசர்கோமான் குறிப்பறிந்தரு
ளப்பட்ட, நீங்கினிப்புதுமினென்றானிறைவனை
யவனுஞ்சேர்தான், வீங்கிருந் தானையானும்
வெண்மலர்பிடித்தகையா, லோங்கிருந் தானங்
காட்டி யுவந்தினிதிருக்கவென்றான். (102)

உற்றதன்னொழுக்கிற்கேற்ப வளகுபசார
நீக்கிக், கொற்றவன்குறிப்புபோக்கி யிருந்தபின்
குணக்குன்றொப்பான, முற்றியவுலகின்முன்று
காலமுழுதுநோக்கிக், கற்றநூற் புலமைதன்
னைக காட்டுதல்கருகிச்சொன்னான். (103)

நீக்கி - நடத்தி, முற்றிவித்து.

கயந்தலைக்களிற்றினையோர் கனாக்கண்ட
துளதுகங்கு, நயந்ததுதெரியினம்பி நளிகடல்
வண்ணன்றன்னை, விசம்பகத்திழிந்தவந்தார்
வேழம்வெண்போதுசேர்ந்த, தயங்கொளிமலை
சூட்டித்கன்னிடமடைந்தகன்றே. (௩௭)

நளியென்பது பெருமையையும் விரிவையும்
உணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்.

மன்மலர்ந்தகன்றமார்ப மற்றதன்பயனுங்
கேண்மோ, நன்மலர்நகைகொள்கண்ணி நம்பி
தன்மாமேத்தி, மின்மலர்ந் திலங்குபைம்பூண்
விஞ்சைவேந் தொருவன்வந்து, தன்மகனொருத்
திதன்னைத்தந்தனன்போகுமென்றான். (௩௮)

கட்பகர்திவலைசுந்துங் கடிசுமழ் குவளைக்
கண்ணித், திட்பமாஞ்சிலையினாய்நீதெளிகராளே
முசென்று, லொட்பமாயுனாக்கவல்லானொருவ
னோரோலைகொண்டு, புட்பமாகாண்டமென்னும்
பொழிலகத்திழியுமென்றான். (௩௯)

ஒருவனென்றது இரதநாபுரத்தரசன் சடியிடத்
திலிருந்து தூதாகவரும் மருசியை.

ஒட்பம்—பேரறிவு.

புட்பமாகாண்டம் பிரசாபதியரசனுடைய ந்
தன வனத்தின் பெயர்.

என்றவனியம்பக்கேட்டே யிருந்தவர்வி
யந்துநோக்கிச், சென்றுயர்திலகக்கண்ணித்திவிட்
டனித் திறத்தனையா, மொன்றிய வுலகமெல்லா
மொரு குடை நீதற்காக்கும், பொன்றிகழலங்
கன்மார்ப போற்றிபொய்யன்றிநென்றார். (சய)

போற்றி போற்றுகியென்னும் பொருட்டு.

உரையமைந் திருப்பவிப்பா லோதுநாழி
கையொன்றோட, முரசுமொன்றித்தத்தோங்கி
யதிர்ந்தலுமுதத்தினாலே, யரசவைவிடுத்தவேந்த
னகத்தாலவனாநோக்கி, வரையுயர் மாடக்கோ
யின் மந்திரசாலேசேர்ந்தான். (சுக)

முகத்தினாலே-முகக்குறிப்புக்காட்டி. நோக்கி-
கட்சைகையால் விடைகொடுத்து.

வேறு.

கலிலிருத்தம்.

சந்தம்;-விளம், விளம், மா, கூவிளம்.

கங்குல்வாய்க்கனவவன்கருதிச்சொற்றது
மங்கலப்பெரும்பயன்வகுத்தவண்ணமுங்
கொங்கலர்தெரியலான்கூறிக்கொய்ம்மலர்த்
தொங்கலாரநெடு முடி சுடர்த்தூக்கினான். (சுஉ)

தூக்குதல்-ஆலோசித்தல். ஈண்டுத் தலைநிமிர்த்தி
எழுந்தானென்னும் அமையும்.

சூழநீருலகெலாந்தொழுதுதன்னடி
நீழலே நிரந்து கண்படுக்குநீர்மையா
னாழியங்கிழவனாயலருமென்பது
பாழியந்தோளி னுப்பண்டுங் கட்டுமே. (சுந)

நற்றவ முடையனே கம்பி யென்றுநூண்
விற்றவழ் கடரொளி விளங்குமேனியக்
கொற்றவன்குறிப்பினையுந்நுகூறிய
மற்றவர்தொடங்கினுர்மந்திரத்து ளார். (சுச)

கூறிய, செய்யியவெனும் வாய்ப்பாடு. மற்று, அசை.
மத்திரத்து ளார் அறித்து, கேட்டும், என்று, கூறிய,
தொடங்கினுரென்க. இரண்டு பாட்டுங் குளகம்.

வேறு.

கலிவிருத்தம்.

சந்தம்;-மா, கூவிளம்: மா, கூவிளம்.

சங்கலேகையுஞ்சக்கிரலேகையு
மங்கையுள்ளனவையர்க்காதலாற்
சங்கபாணியான்சக்கிராயுத
மங்கையேத்துமென்றறையல்வேண்டுமே. (சுரு)

வேறு.

சந்தம்;-விளம், விளம், மா, கூவிளம்.

விஞ்சையருலகுடைவேந்தன்றன்மகள்
வஞ்சியங்கொடியிடைமயிலஞ்சாயலா
ளெஞ்சலின்றியங்குவந்திழியுமாய்விடி
லஞ்சிநின்றிவ்வுலகாட்சிசெல்லுமே. (சுகு)

நாமினிமற்றவன்மொழிந்தநாளினூற்
 றேமருசிலாதலந்திருத்தித்தெய்வமாந்
 தூமருமாலையாய்துருமகாந்தனைக்
 காமருபொழிலிடைக்காவல்வைத்துமே. (சுஎ)

என்றவர்மொழிந்தினிலங்குபூணினு
 னன்றதுபெரிதுமென்றருளிநாடொறுஞ்
 சென்றவன்காக்கெனமொழிந்துதேங்குமு
 வின்றுணையவர்கடங்கோயிலெய்தினுன். (சுஉ)

காக்க என காக்கெனவென விகாரம்.

எரிபடுவிரிசுடரிலங்குபூணினுன்
 றிருவடி தொழுதுசெல்துருமகாந்தனும்
 வரிபடுமதுகரமுரலவார்சினைச்
 சொரிபடுதாமலர்ச்சோலைநண்ணினுன். (சுக)

குமாரகாலச்சருக்கம் முற்றிற்று.

கூட விருத்தம் - ககஅ.

